

1. Binomul acumulare materială – înstrăinare (alienare)

Nu doar credința, ci și știința prin descoperirile sale și prin frecvențele destăinuiri ale unora dintre cei mai prestigioși slujitori ai ei chiar din rândul evoluționiștilor pursânge, ne încredințează că viața este un miracol mai presus de vloga gândirii umane și că omul reprezintă pentru creaționiști încoronarea întregii concepții și munci divine din cele șase zile ale facerii, respectiv produsul de vârf al evoluției viului pentru înverșunării adversari ai creației.

Sigur, convergența opiniilor celor două tabere ireconciliabile vizavi de rangul omului în lumea viului și de uriașele sale resurse de exprimare pe care le deține (utilizează maximum 15% din capacitatea creierului și, după cum se prezintă, cu mult mai puțin de-atât din cea a inimii și sufletului), nu exclude categorica divergență a pârghiilor întrebuințate în argumentare: Credința neclintită în Adevărul revelat prin Cuvânt, împotriva cuvântului științei, care, respingând Adevărul de dragul adevărilor accesibile prin cunoașterea umană, este pe bună dreptate condamnată să nu cunoască în vecii vecilor mărirea și desăvârșirea întregului prin punerea cap la cap a fragmentelor, așa cum cum ulciorului spart nu-i este dat să fie refăcut vreodată din cioburi!

Căci dacă întregul premerge partea, un adevăr evident prin el însuși pentru orice om cu scaun la cap, sensul judecății umane mai presus de orice îndoială trebuie să urmeze aceeași cale: de la întreg la parte, de la general înspre particular.

Îndeosebi atunci când evoluționismul, o teorie îndrăzneată, dar cu fundamentele șubrede (a recunoscut acest lucru însuși Charles Darwin), se arată – în pofida eforturilor depuse – incapabilă să-și elimine lacunele de structură, nereușind până în prezent să dea de urma acelor *fosile intermediare*, care ar avea rolul mortarului științific dintre cărămizile edificiului darwinist.

În această situație precară și jenantă pentru evoluționism, dar imposibil de remediat prin vrerea Celui care a pus bariere de netrecut între regnuri și specii, adevărul trebuie descoperit în cuvintele *Genesei*, adică acolo unde Adevărul absolut se prelungește tainic și în același timp cutremurător de firesc în fiecare dintre noi: „Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu” (

Genesa

2/7).

Asta deoarece credința sinceră și puternică în Atoatefăcător are capacitatea de-a surprinde văzutele și nevăzutele într-un atotcuprinzător cosmos al harului divin, care după prefacerea sa în iubire, cade ai domnului unei ploi binefăcătoare pe entitățile viului pământesc și ceresc.

...Căzut în păcat, adică exclus din ecuația eternului, nu-i de mirare că omul a luat-o pe calea largă a timpului din ce în ce mai rău și mai bolnav, sub a cărei povară neîndurătoare este nevoit să-și ducă trudnica sa viață de rob al propriului trup și al propriilor sale pofte.

Pentru că după absorbția sa în imperiul efemerului, omul și-a pierdut (mai exact i-a fost retrasă până la repurificare) desăvârșita unitate existențială conferită de veșnicie și nevinovăție, o unitate eminamente imaterială, iar el a primit în schimb alcătuirea duală trup-suflet (materie-nematerie), care se potrivește ca o mânășă cu noua lui condiție de ființă muritoare: Pe de o parte trupul supus durerilor, îmbolnăvirilor și în final morții, un trup sortit dispariției prin descompunere oricâtă grijă ai avea de el, pe de altă parte sufletul tot mai neglijat în apriga campanie de strângere a bunurilor „pe care le mînăncă moliile și rugina” (*Matei* 6/19), deși acest strop de divinitate reprezintă unicul element de legătură dintre aici și dincolo, altfel spus el este colacul de salvare al omului după moarte.

Și astfel, tot mai preocupat de satisfacerea trebuințelor imediate ale trupului, depozitarul vremelnice, omul dă uitării trebuințele aparte ale sufletului, iar această înstrăinare de Dumnezeu, de sine însuși și de ceilalți semeni se tot adâncește, până când devine principala cauză a nefericirii sale.

Cu completarea că tot în alienare trebuie căutată cauza sporirii ratei sinuciderilor, inclusiv în rândul adolescenților și tinerilor, precum și cauza atâtor oribile infracțiuni (crime, violuri, tâlhării), îndeosebi atunci când cei atinși de ea caută să se trateze prin droguri și alcool...

Dualismul trup-suflet conduce cu necesitate la distincția dintre viață și existență. Toate animalele au fost înzestrate la facere cu instincte de atac sau apărare, cele mai potrivite speciei din care fac parte, deci toate își apără cu ghearele și cu dinții viața din propriul corp prin uluitorul instinct de conservare, precum și viața urmașilor pe care i-au zămislit prin la fel de uluitorul instinct de perpetuare a speciei.

Firește că în familie, ceată, hoardă sau stol, devin dominanți acei indivizi ale căror ambiții hegemonice se bazează pe însușiri ce-i fac fie respectați din teamă (în majoritatea zdrobitoare a cazurilor), fie din iubire (cel mai adesea într-o familie).

Dar numai omul a fost înzestrat la facere cu scânteia divină numită suflet sau spirit, parte componentă din spiritul universal, prin urmare numai el, între toate viețuitoarele Pământului, prin inteligența sa încălzită la flacăra vie a iubirii, își poate urca viața până la cerul existenței, pentru că numai el are conștiința morții întru mântuire și a vieții plene prin disocierea clară dintre bine și rău, dintre adevăr și minciună, dintre smerenie și trufie.

2. Reumanizarea și salvarea prin renunțare

Este evident pentru oricine că lumea noastră, lumea celor care am intrat în secolul 21, se află într-un mare impas. Nu atât din pricina sărăciei și foametei care cuceresc arii tot mai întinse ale planetei, nu atât din pricina poluării, actelor teroriste, conflictelor militare, bolilor endemice și cataclismelor naturale (cutremure, uragane, ploi torențiale), care se abat nimicitor și din ce în ce

mai des cam peste tot, cât mai ales din pricina gravei disoluții morale la care s-a ajuns prin victoria materiei asupra spiritului, a pragmatismului asupra contemplativismului.

Îmboldite de imperativele dezumanizante ale concurenței și profitului, toate societățile zilelor noastre luptă din răspuțeri să se înfrupte din iluzoria fericire dobândită cu ajutorul celor trei legi specifice tuturor grupurilor umane, legi cu rol de motor pentru actuala civilizație:

a) Legea fundamentală a progresului social – rezultatul îndelung șlefuit al neconținutelor interacțiuni dintre ipocrizie, egoism și cruzime;

b) Legea celor trei „c”-uri: consum – comoditate - confort;

c) Legea celor patru „p”-uri: prostituție – proxenetism – pedofilie – pederastie.

Societatea românească postdecembristă este imaginea vie a dezastrului la care inevitabil se ajunge prin minciună servită în ambalaj democratic, tâlhărie mai ceva ca-n codru (dar unde-s codrii noștri de mai an?), impostură și trădare, pe scurt printr-un neîntrerupt proces de degradare morală, vasăzică o societate în care grosul membrilor ei – dezorientați, înșelați, înstrăinați și nedoriți în propria lor casă (țară) – simt pe propria piele tristul adevăr cuprins în spusa *Homo homini lupus* (Omul este lup pentru om)...

Ce-i de făcut, acumă când tot mai mulți oameni sunt încredințați de rănille supărătoare ale planetei că actuala civilizație (o civilizație a veritabilei sinucideri prin risipa la care se dedă și poluarea pe care o generează) antrenează întreaga omenire în frenezia viitoarelor cataclisme?

Căci conduita morală a civilizației noastre este captivă în intervalul îngrijorător de strâmt dintre *Trăiește-ți clipa* și *După noi, potopul...*

Oricât am suci-o și învârti-o, nu există altă soluție viabilă înafară de renunțarea omului la deprinderile și comoditățile alimentate până la dezgustător de carnal, punct de întoarcere pe

traseul său existențial înspre izvoarele curate ale simplității și înțelepciunii. Numai în acest chip el se poate purifica, ceea ce este totuna cu reumanizarea de după eliberarea moralei și conștiinței din arestul materiei, pentru că numai astfel el face trecerea de la viață la existență și tot numai astfel – lucrând intens la mântuirea sa, inclusiv la cea a semenilor – el poate cunoaște adevărata fericire.

Doar câteva cuvinte despre actul deliberativ al renunțării. Este nu numai fapta de mare curaj prin care cel în cauză azvârle deșartele zorzoane ale acestei lumi (bogație, putere, faimă) și cu umilință se dedică meditației și rugăciunii în singurătatea unui colțișor sau al unei chilii mănăstirești (avem nenumărate exemple de senzație în acest sens), ci este și singura modalitate eficace prin care smeritul se înalță, stabilind relații de negrăită bucurie spirituală cu cerul, cu el și cu ceilalți semeni. Adică taman ce-i recomanda Mântuitorul tânărului bogat: „Vinde tot ce ai, împarte la săraci și vei avea o comoară în ceruri. Apoi, vino și urmează-Mă” (*Luca*

18/21), precum și ceea ce credea Imanuel Kant la vremea lui că-i esențial pentru condiția umană – cerul înstelat deasupra noastră și legea morală din noi.

AUTOR: George Petrovai

10 octombrie 2013

www.sighet-online.ro